

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/448/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414204196
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5414204196.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci navrhovateľa: T. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. V., Ul. I. XXXX/X, právne zastúpený JUDr. Antonom Slamkom, advokátom, so sídlom H. V., Ul. C. XXXX/XX proti odporcom: 1/ Mgr. J. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. V., Ul. Y. Q. XXXX/XX a 2/ Mgr. E. T., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom H. V., Ul. Y. Q. XXXX/XX, obaja právne zastúpený Mgr. Romanom Kobellom, advokátom, so sídlom H. V., E. L. XXXX, v konaní o zaplatenie 18.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcov proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/157/2014-98 zo dňa 27. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/157/2014-98 zo dňa 27. apríla 2015 vo výrokoch, ktorým bola odporcom v rade 1/ a 2/ uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 18.000,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 18.000,00 Eur od 30.04.2014 do zaplatenia a trovy konania predstavujúce zaplatený súdny poplatok v sume 1.080,00 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 2.071,14 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, m e n í tak, že návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 18.000,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 18.000,00 Eur od 30.04.2014 do zaplatenia z a m i e t a.

Navrhovateľ je p o v i n ý nahradiť odporcom v rade 1/ a 2/ trovy konania vo výške 1.080,00 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd návrh navrhovateľa zamietol, zostáva rozsudok okresného súdu n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín uložil odporcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 18.000,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 18.000,00 Eur od 30.04.2014 do zaplatenia a trovy konania predstavujúce zaplatený súdny poplatok vo výške 1.080,00 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcom ďalej uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 2.071,14 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom v rade 1/ bola uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľ požičal odporcovi finančné prostriedky vo výške 20.000,00 Eur. Odporca v rade 1/ peniaze podľa zmluvy o pôžičke prevzal v hotovosti pri jej podpise, čo potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Pokiaľ v konaní tvrdil, že peniaze v skutočnosti neprevzal, na preukázanie týchto tvrdení neunesol dôkazné bremeno. Okresný súd v nadväznosti na uvedené pri svojom rozhodovaní prihliadol na tú

skutočnosť, že odporca v rade 1/ pracuje s financiami, rozoznáva rôzne právne inštitúty v súvislosti s financiami a navyše zmluvu vypracoval on. Taktiež podpisy na zmluve sú overené notárom. Nie je tiež podstatné, na aký účel už samotný odporca v rade 1/ peniaze použil, a ak by aj chcel len peniaze navrhovateľa spravovať (čo v konaní tvrdil), keďže robil vo sfére financií mohol využiť iné známe inštitúty a možnosti. Keďže v konaní nevyšlo najavo, že až do vyhlásenia rozsudku boli všetky poskytnuté peniaze zo strany odporcu navrhovateľovi vrátené, okresný súd rozhodol tak, že zaviazal na vrátenie nesplatennej požičanej sumy vo výške 18.000,00 Eur oboch odporcov. Sumu vo výške 2.000,00 Eur odporca v rade 1/ preukázateľne vrátil. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, ani túto obranu odporcov okresný súd nepovažoval za opodstatnenú, keďže zo zmluvy o pôžičke nevyplývalo, že by čas plnenia bol ponechaný na vôli dlžníka alebo nebol vôbec určený. Keby tomu tak bolo, námietka premlčania by bola vznesená dôvodne. Naopak z čl. III. bod 1 zmluvy vyplýva jednoznačná dohoda o čase plnenia, a to jednorázovo do 14 dní od písomnej výzvy veriteľa. Od výzvy veriteľa potom začala plynúť premlčacia lehota, teda od apríla 2014 (výzva bola podaná 08.04.2014, ktorý deň ju aj odporca v rade 1/ obdržal). Návrh bol podaný v septembri 2014, teda jednoznačne v trojročnej premlčacej lehote. Na zaplatenie žalovanej sumy prvostupňový súd zaviazal oboch odporcov spoločne a nerozdielne preto, lebo zmluva o pôžičke bola uzatvorená za trvania manželstva, v čase trvania BSM, ktoré bolo zrušené až nasledovne. Pokiaľ by aj manželka (odporkyňa v rade 2/) namietala neplatnosť tejto zmluvy, išlo by o relatívnu neplatnosť, ktorej sa treba dovolať, čo sa ale nestalo a v zásade v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka správy úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú manželia oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne. Súčasne s uložením povinnosti o zaplatenie sumy 18.000,00 Eur titulom nesplatennej pôžičky, okresný súd zaviazal odporcov aj na zaplatenie príslušenstva, t. j. úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. S poukazom na nesprávne žiadaný úrok z omeškania okresný súd návrh navrhovateľa namietol v časti, v ktorej tento prevyšuje zákonný úrok z omeškania, ktorý bol 5,25% ročne (navrhovateľ žiadal 9,25% ročne).

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vychádzajúc z toho, že navrhovateľ mal vo veci plný úspech v zmysle zásady úspechu v konaní zakotvenej v citovanom zákonom ustanovení, preto prvostupňový súd uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi všetky účelne vynaložené trovy konania spojené s uplatňovaním práva. V danom prípade pozostávajúce z trov právneho zastúpenia a zo súdneho poplatku, spolu v sume 3.151,14 Eur.

Proti vyššie uvedenému rozsudku, čo do výroku o uložení povinnosti zaplatiť navrhovateľom sumu 18.000,00 Eur s príslušenstvom, ako aj o trovách konania podali odporcovia odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadali, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že návrh navrhovateľa zamietne; alternatívne rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Prvostupňovému súdu vytykali, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.). V ďalších podrobnostiach v prvom rade zdôraznili, že prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania. Odvolatelia vyslovili presvedčenie, že v danom prípade splatnosť dlhu nebola dohodnutá, a ani inak určitým spôsobom určená. Potom premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Veriteľ mohol už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu, a teda svoje právo aj vykonať. Tento názor vyplýva aj z konštantnej staršej právnej teórie, a tiež z judikatúry súdov. V danom prípade v zmysle čl. III. bod 1 Zmluvy o pôžičke zo dňa 22.08.2011 vyplýva, že splatnosť dlhu dlžníka bola viazaná na výzvu veriteľa, pričom zmluvnými stranami nebolo dojednané žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo kedy prvýkrát môže veriteľ vyzvať dlžníka na plnenie. Navrhovateľ ako veriteľ mohol prvýkrát vyzvať odporcu ako dlžníka na vrátenie pôžičky už deň bezprostredne nasledujúci po dni uzatvorenia zmluvy, t. j. 23.08.2011. Po uplynutí dohodnutých 14 dní od prvej možnej výzvy na vrátenie peňažnej pôžičky by nastala splatnosť dlhu, t. j. 06.09.2011. Nasledujúceho dňa t. j. 07.09.2011 mohol veriteľ prvýkrát podať návrh na začatie konania na súde bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý pre predčasnosť. Navrhovateľ teda objektívne mohol svoje právo vykonať po prvý raz, teda podať návrh na súd dňa 07.09.2011, kedy začala plynúť trojročná premlčacia lehota, pričom táto všeobecná premlčacia lehota uplynula dňa 07.09.2014. Keďže navrhovateľ doručil svoj návrh na súd až dňa 09.09.2014 uplatnil si svoj nárok po uplynutí premlčacej doby. Okresný súd tak správne mal akceptovať dôvodne vznesenú námietku premlčania. Za ďalšie, nesprávne právne posúdenie okresného súdu spočíva aj v neexistencii solidárneho záväzku odporcov. V tejto súvislosti odvolatelia uviedli, že zmluva o pôžičke zo dňa 22.08.2011 bola uzatvorená medzi navrhovateľom ako veriteľom, odporcom v rade 1/ ako dlžníkom. Účastníkom tejto zmluvy odporca v rade 2/ nebol.

Odporcovia sú v súlade so závermi právnej teórie a ustálenej judikatúry toho názoru, že ak si požičiava jeden z manželovej tretej osoby peniaze a v zmluve o pôžičke vystupuje ako dlžník len tento jeden manžel, je zo zmluvy zviazaný a oprávnený len tento manžel, ktorý zmluvu ako dlžník uzavrel. Jedná sa o prípad, keď sa zmluva netýka spoločných vecí. Potom na platnosť takejto zmluvy nie je ani potrebný súhlas druhého manžela v zmysle ust. § 145 Občianskeho zákonníka. Prevzatím záväzku vrátiť peňažnú pôžičku len jedným z manželov vzniká záväzok len tomuto manželovi, pričom nejde o právny úkon, ktorý by bolo možné charakterizovať ako dispozíciu so spoločnou vecou alebo ako výkon správy spoločných vecí oboch manželov. So zreteľom na uvedené je potrebné dodať, že existencia bezpodielového spoluvlastníctva manželov v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke len jedným z manželov ako dlžníkom nezakladá pasívnu solidaritu oboch manželov vo vzťahu k záväzku vyplývajúceho z takejto uzatvorenej zmluvy o pôžičke. V nadväznosti na uvedené sú odporcovia presvedčení, že zmluva o pôžičke zo dňa 22.08.2011 nezakladá pasívnu solidaritu odporcov, na strane odporcu v rade 2/ je vylúčená hmotnoprávna pasívna legitímácia vo vzťahu k navrhovateľom uplatnenému nároku. V súvislosti s nesprávne zisteným skutkovým stavom, odporcovia okresnému súdu vytkli, že dospel k nesprávnemu záveru o poskytnutí peňažnej pôžičky v sume 20.000,00 Eur. Zdôraznili, že charakteristickým znakom zmluvy o pôžičke je to, že má reálnu povahu. Vyžaduje sa teda reálne odovzdanie veci dlžníkovi. V danom prípade, v priebehu celého konania odporcovia tvrdili, že navrhovateľ neposkytol v deň uzatvorenia zmluvy o pôžičke, t. j. dňa 22.08.2011 odporcovi peňažnú sumu 20.000,00 Eur. Túto skutočnosť odporcovia preukazovali pred prvostupňovým súdom bankovým výpisom, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ previedol predmetnú sumu na bankový účet tretej osoby, a to už niekoľko dní po uzatvorení zmluvy o pôžičke. Okresný súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil tento dôkazný prostriedok. Taktiež sa nezaoberal rozpornými tvrdeniami navrhovateľa ohľadom predmetného dôkazu, keď navrhovateľ uvádzal, že sa jedná o ďalšiu pohľadávku voči odporcovi v rade 1/, pričom navrhovateľ toto tvrdenie preukazoval zmluvou o pôžičke uzatvorenou medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom v rade 1/ ako dlžníkom dňa 11.03.2014. Teda zmluvou uzatvorenou až viac ako dva roky po údajnom poskytnutí ďalšej peňažnej pôžičky, pričom v tejto zmluve sa opätovne uvádza, že peňažná pôžička bola poskytnutá v hotovosti ku dňu uzatvorenia zmluvy. Taktiež sa prvostupňový súd nezaoberal ani ďalším dôkazným prostriedkom predloženým odporcami, a to zápisnicou z trestného konania zo dňa 11.09.2014 ČVS: ORP-95/2-VYSZA-2014 z ktorej vyplýva, že navrhovateľ si v rámci trestného konania uplatnil len škodu vo výške 18.000,00 Eur a to na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 22.08.2011, čím potvrdil, že má voči odporcovi v rade 1/ len jedinú pohľadávku, ktorej zaplata sa domáha v tomto konaní. Jedná sa tak o rozporné vyjadrenia navrhovateľa (a dôkazné prostriedky), ktoré majú podstatný význam pre správne zistenie skutkového stavu s tým, že ich ignorovanie zo strany prvostupňového súdu robí odôvodnenie odvolaniu napadnutého rozsudku nepresvedčivým a nepreskúmateľným.

Navrhovateľ v podanom vyjadrení odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa s jeho dôvodmi. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania. K argumentácií odporcov vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uviedol, že ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou, ani iným spôsobom, možno v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Toto ustanovenie obsahuje oprávnenie veriteľa určiť čas plnenia, a teda vyvolať splatnosť, ktorá nastala nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. V ďalších prípadoch, keď čas plnenia nebol dohodnutý ani ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí začína premlčacia doba plynúť dňom splatnosti dlhu, ak obsahom záväzku je povinnosť niečo dať alebo konať (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 146/2008). I keď začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slovo mohlo a nie mohol) nemôže predchádzať vzniku nároku, ktorý vzniká až splatnosťou. V právnej teórii je nárok chápaný ako právna možnosť uplatniť svoje subjektívne právo, t. j. domáhať sa právnej ochrany a jeho realizácie. Napríklad z pôžičky vznikne subjektívne právo veriteľa na vrátenie požičanej veci. Nárok na jej vrátenie mu však vznikne až v dobe, keď sa pôžička stane splatnou. Až splatnosťou vzniká možnosť uplatnenia práva na súde, ktorá je pojmovým znakom nároku. Pokiaľ by veriteľ podal žalobu skôr, ako by požiadal dlžníka o splnenie dlhu, teda skôr, ako by nastala splatnosť dlhu, nebola by *actio nata*. Žaloba by bola predčasná, pretože by ňou nebol uplatňovaný existujúci nárok. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že doručením žaloby obsahujúcej výzvu na plnenie by nastali hmotnoprávne účinky tohto úkonu spočívajúceho vo vzniku nároku. Z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka použitím slov „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň, keď sa právo skutočne mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda keď je *actio nata*, a nie na deň, keď by sa

mohlo po prvý raz uplatniť. Pokiaľ sa týka odporcami uvádzanej neexistencie solidárneho záväzku, navrhovateľ má za to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že zmluva o pôžičke zo dňa 22.08.2011 bola uzatvorená počas trvania manželstva odporcov, počas trvania ich bezpodielového spoluvlastníctva. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tvoria okrem iného aj záväzky (dlhy), ktoré niektorému z manželov alebo obom manželom vznikli spoločne za trvania manželstva. Vychádzajúc z uvedeného a berúc do úvahy aj zistený skutkový stav, okresný súd rozhodol správne, keď pri aplikácii ust. § 145 a § 511 Občianskeho zákonníka zaviazal oboch odporcov spoločne a nerozdielne na zaplatenie žalovanej sumy. Napokon, pokiaľ odporcovia namietali, že pri podpise zmluvy o pôžičke zo dňa 22.08.2011 nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančnej hotovosti 20.000,00 Eur, jedná sa o nepravdivé tvrdenie, pretože v samotnej zmluve o pôžičke odporca v rade 1/ svojim podpisom potvrdil prevzatie vyššie uvedených finančných prostriedkov. Navyše sám odporca v rade 1/ po doručení výzvy na vrátenie zo dňa 08.04.2014 vyplatil dňa 17.04.2014 prevodom na účet navrhovateľa sumu 2.000,00 Eur s poznámkou - „vrátenie k T. Q.“, pričom prisľúbil, že zvyšok bude splácať. Predložený bankový výpis, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ previedol sumu 20.000,00 Eur na bankový účet tretej osoby žiadnym spôsobom nesúvisí s predmetom sporu. Odporcovia túto skutočnosť nepreukázali. Nebol ani dôvod vysporiadať sa s tvrdeniami navrhovateľa ohľadom ďalšej zmluvy o pôžičke zo dňa 11.03.2014, keďže nárok navrhovateľa vyplývajúci z tejto zmluvy nebol podaným návrhom uplatnený.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O.s.p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil, a to z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, ako aj prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania tak odvolatelia - odporcovia, ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľ konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, správne zistil skutkový stav, z vykonaného dokazovania však nevyvodil správne právne závery.

Zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom mal odvolací súd za preukázané, že dňa 22.08.2011 bola medzi navrhovateľom a odporcom v rade 1/ uzatvorená zmluva o pôžičke, na základe ktorej navrhovateľ požičal odporcovi finančné prostriedky vo výške 20.000,00 Eur. Odporca v rade 1/ peniaze podľa zmluvy o pôžičke prevzal v hotovosti pri jej podpise, čo potvrdil svojim vlastnoručným podpisom. Podľa čl. III. bod 1 zmluvy sa dlžník, t. j. odporca v rade 1/ zaviazal poskytnutú pôžičku splatiť veriteľovi jednorázovo do 14 dní odo dňa, kedy obdrží od veriteľa písomnú výzvu na vrátenie peňazí. Z takto formulovaného ustanovenia zmluvy o pôžičke prvostupňový súd vyvodil záver, že čas plnenia bol dohodnutý a to jednorázovo do 14 dní od písomnej výzvy veriteľa. Nestotožnil sa teraz s obranou odporcov, že čas plnenia nebol určený a bol prenechaný na vôli veriteľa. S predmetným právnym záverom prvostupňového súdu sa odvolací súd nestotožnil. Naopak, z toho ako bola formulovaná zmluva o pôžičke v ustanovení článku III. bod 1 mal za to, že čas plnenia bol v danom prípade prenechaný na vôli veriteľa, konkrétne na písomnú výzvu na vrátenie peňazí.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený z rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Záver o ponechaní času plnenia na vôli veriteľa je významný z hľadiska posúdenia začiatku plynutia premlčacej lehoty. V naznačenom smere odvolateľ správne poukázal na viaceré rozhodnutia tak Najvyššieho súdu SR ako aj ČR. Možnosť vyvolania splatnosti záväzku daná veriteľovi všeobecným ustanovením § 563 Občianskeho zákonníka prináša so sebou aj právo veriteľa vymáhať splnenie záväzku. Ak veriteľ môže vyvolať splatnosť záväzku, potom - objektívne posudzované - môže svoje právo tiež vykonať. Prvá objektívna možnosť výkonu práva je daná okamžikom, keď veriteľ najskôr mohol o splnenie požiadať. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 2634/2008 R 104/2011 Občiansky zákonník neupravuje otázku dojednaní o splatnosti dlhu ponechaného na vôľu veriteľa, preto platí v občianskoprávných vzťahoch, že veriteľ môže dlžníka požiadať o jeho splnenie kedykoľvek; z toho potom plynie ten dôsledok, že za deň rozhodný pre začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné považovať deň, ktorý nasleduje po vzniku dlhu. Inak povedané, ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom objektívne môže svoje právo ako protiklad dlhu aj vykonať. V takýchto prípadoch je prvá objektívna možnosť vykonania práva daná už okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie dlhu

požiadať, t. j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu k dlhu, ktorého splatnosť si zmluvné strany nedohodli a nie je ani tak určená. Pre začiatok plynutia premlčacej doby je teda rozhodný deň bezprostredne nasledujúci po dni, kedy došlo ku vzniku dlhu a nie teda deň, kedy došlo k splatnosti dlhu (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo 665/2002 zo dňa 27.11.2002, sp. zn. 33Cdo 2690/2008 zo dňa 29.07.2009).

Vychádzajúc z uvedeného, v danom prípade zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 22.08.2011 a odo dňa nasledujúceho, t. j. 23.08.2011 mohol veriteľ požiadať dlžníka t. j. odporcu v rade 1/ o vrátenie peňazí na základe písomnej výzvy. Dlžník bol povinný do 14 dní odo dňa obdržania písomnej výzvy na vrátenie peňazí poskytnutú pôžičku veriteľovi jednorázovo vrátiť. Z vykonaného dokazovania nevyplynuli žiadne objektívne okolnosti, ktoré by veriteľovi bránili vo výkone práva. Veriteľ môže vo svojej výzve adresovanej dlžníkovi výslovne určiť dobu splnenia tak, že určí konkrétnu lehotu, do kedy má dlžník splniť dlh (v danom prípade do 14 dní odo dňa obdržania písomnej výzvy na vrátenie peňazí). V takom prípade platí doba splnenia určená vo výzve veriteľa. Určenie času splnenia dlhu veriteľom znamená, že splniteľnosť a splatnosť dlhu spadá do jedného časového momentu. Ak nebola určená lehota na splnenie, splatnosť dlhu tu teda nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie (ako už však bolo uvedené v prejednávacom prípade bola určená 14 dňová lehota odo dňa obdržania písomnej výzvy veriteľa). Ak dlžník v deň splatnosti dlh nesplní, dostáva sa ďalší deň do omeškania. Tak ako už bolo konštatované, deň nasledujúci po uzatvorení zmluvy, t. j. 23.08.2011 mohol navrhovateľ ako veriteľ vyzvať odporcu v rade 1/ na vrátenie peňažnej pôžičky. Splatnosť dlhu by potom nastala dňa 06.09.2011. Nasledujúceho dňa t. j. 07.09.2011 by mohol veriteľ prvýkrát podať návrh na začatie konania na zaplatenie požičanej ale nevrátenej sumy. Z uvedeného teda vyplýva, že navrhovateľ mohol objektívne svoje právo vykonať po prvý raz a podať návrh na súd dňa 07.09.2011 (streda) od ktorého dátumu aj podľa odvolacieho súdu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 07.09.2014. Keďže však uvedeného dňa bola nedeľa v zmysle § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka posledným dňom lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň t.j. 08.09.2014 (pondelok). Navrhovateľ však svoj návrh na začatie konania podal osobne na okresný súd až dňa 09.09.2014, t. j. po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej lehoty (§ 101 Občianskeho zákonníka). S poukazom na uvedené a len pre vznesenú námietku premlčania zo strany odporcov odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 220 O.s.p. v napadnutej časti zmenil tak, že návrh navrhovateľa o zaplatenie sumy 18.000,00 Eur s príslušenstvom zamietol.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, keďže v tejto časti nebol napadnutý odvolaním.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. v prospech odporcov, ktorí mali v konaní plný úspech. Odporcovia si pre takýto prípad uplatnil trovy konania. V prejednávacom prípade, rozhodoval odvolací súd o veci samej rozsudkom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.. Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania je povinný trovy konania vyčíslieť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa ods. 1 trovy nevyčíslil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takémuto účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná, a v takomto prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V danom prípade, odvolací súd rozhodoval vo veci rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil. Miesto a čas vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu a tiež na internetovej stránke súdu. S poukazom na uvedené boli odporcovia povinní trovy konania vyčísliť, najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Nakoľko odporcovia si svoju povinnosť nespĺnili, odvolací súd sa necítil byť viazaný v zmysle § 151 ods. 2 O.s.p. rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania, a odporcom preto priznal náhradu trov konania len v rozsahu vyplývajúcom zo spisu vo výške 1.080,00 Eur predstavujúce súdny poplatok za podaný odpor.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.